

10 Tâm Niệm Người Huynh Trưởng GDPT Việt Nam

Lữ Hồ

---oOo---

Nguồn

<http://www.tuvienquangduc.com.au/>

Chuyển sang ebook 01-05-2015

Người thực hiện :

Nguyễn Ngọc Thảo - thao_ksd@yahoo.com.vn

Nam Thiên - namthien@gmail.com

[Link Audio Tại Website http://www.phapthihoi.org](http://www.phapthihoi.org)

Mục Lục

Lời ngỏ

Tâm niệm thứ nhất: Tin vào Đạo, tin vào Gia Đình Phật Tử

Tâm niệm thứ hai: Thông suốt đường lối Gia Đình Phật Tử

Tâm niệm thứ ba: Tránh sự huyền dụ tà thuyết

Tâm niệm thứ tư: Yêu nghề dạy trẻ (Nhằm đúng đối tượng)

Tâm niệm thứ năm: Trau dồi kiến thức (Hiểu rõ phương pháp)
Tâm niệm thứ sáu: Tuân kỷ luật và chịu huấn luyện
Tâm niệm thứ bảy: Phát huy sáng kiến
Tâm niệm thứ tám: Tổ chức đời sống
Tâm niệm thứ chín: Làm việc có kế hoạch
Tâm niệm thứ mười: Tác phong nghiêm chỉnh

---o0o---

Lời ngỏ

Tổ chức GDPT Việt Nam như đóa sen sung sức, đâm chồi nảy lộc từ đất Thần Kinh rồi trải rộng đến mọi miền quê hương và, gần đây, lan tỏa cùng khắp hải ngoại. Là sứ giả của tổ chức, người Huỳnh trưởng phát nguyện trọn đời phụng sự Đạo Pháp, phụng sự GDPT. Là sứ giả, người huỳnh trưởng nhận mệnh lệnh của chính mình : mệnh lệnh của Con tim, Khói óc của chính Huỳnh trưởng đã tìm ra hướng đi của cuộc đời : lý tưởng GDPT – Đó cũng chính là tín nguyện khi Quy y, lúc đeo Hoa Sen, khi phát nguyện thọ Cấp. Là sứ giả, người Huỳnh trưởng thọ nhận di huấn của tổ chức : Đó là Nội Quy và Quy Chế đã được un đúc truyền thừa – Đó là di huấn của Đức Phật. Là sứ giả, người huỳnh trưởng tiếp nhận hai nhiệm vụ song hành : Tu học rèn luyện, đồng thời dẫn thân đem đạo vào đời. Hai nhiệm vụ này là hai tín lực nhân quả và tuông duyên, suốt đời tự độ và độ tha của Huỳnh trưởng. Là sứ giả, người Huỳnh trưởng luôn luôn tâm niệm “vô ngã – vị tha”, hòa đồng cùng tập thể, thương yêu đùm bọc nhau, sách tấn nhau đồng mãnh tin tấn và đồng thời nêu gương cho thế hệ kế thừa. Là sứ giả, người Huỳnh trưởng luôn điều phục thân, khẩu, ý ở mọi nơi, trong mọi lúc, và mọi hoàn cảnh...bằng cử chỉ hành động, bằng ngôn ngữ, tác phong – của chân chính Phật Tử. Là sứ giả, người Huỳnh trưởng không xao lãng tu học và hành trì Chánh pháp – Phật pháp là hành trang quan trọng nhất để huỳnh trưởng thực hiện sứ mệnh cao cả thọ nhập. Phật pháp không phải là lý luận suông, cũng không phải là giáo điều trang sức cho nhận thức. Đạo Phật, đích thực, là Đạo thực hành. Là sứ giả, người Huỳnh trưởng tâm niệm : Mang niềm tin đến cho các em, đến mọi người, cho quốc gia, dân tộc...bằng tâm huyết, bằng hành động cụ thể và thiết thực, bằng gương sáng hiền hòa, nhẫn nhục, tháo vát, “nói ít làm nhiều”; và bằng cách khai sáng hiển lộ tiềm lực và khả năng Từ bi – Trí tuệ - Đồng mãnh của Đạo Phật nhập thế. Với thời gian ngắn ngủi của một kiếp người, chúng ta nguyện tin tấn, kiến lập an lạc – hạnh phúc cho chính mình, cho các em mình, cho

gia đình mình, cho tổ chức, cho Đạo Pháp, cho dân tộc và cho nhân quần xã hội...

Hoa Đàm 2000

---oOo---

Hình ảnh người huynh trưởng

Gia Đình Phật Tử là một tổ chức tôn giáo, giáo dục thanh thiếu niên thì vấn đề nhân sự cũng đặt lên hàng đầu. Tăng chúng sa đọa thì Đạo pháp phải suy tàn. Cán bộ non yếu thì phong trào phải tan rã. Gia Đình Phật Tử tiến hay lùi, mạnh hay yếu, sống hay chết là do huynh trưởng. Hình ảnh ấy, có thể xây dựng trên "Mười điều tâm niệm của người huynh trưởng".

---oOo---

Tâm niệm thứ nhất: Tin vào Đạo, tin vào Gia Đình Phật Tử

Nguyên do thúc đẩy một đoàn sinh gia nhập Gia Đình Phật Tử thường tùy thuộc vào tình cảm hay hoàn cảnh. Đối với một Huynh Trưởng, vấn đề không phải giản dị như thế. Có kẻ vì hiếu kỳ, vì hiếu động. Huynh Trưởng Gia Đình Phật Tử có đủ mọi giới. Có anh là y bác sĩ đau lòng trước cảnh bệnh tật, có chị là công nhân viên bị tù túng giữa bốn bức tường, có người là nhà giáo ghét bỏ cái lối dạy học nhồi sọ, có bạn là thương gia ngán mùi danh lợi, v.v...

Thật là phức tạp; Con người khi chọn một nghề, không ít thì nhiều đã bị "khuyếch hướng nội tâm" chi phối. Nếu tìm được một nghề thích hợp, vừa sống được vừa thích thú thì có thể trở thành nghiệp dĩ. Như vậy nghề làm Huynh Trưởng cũng đòi hỏi ít nhiều về "căn duyên" với Đạo. Căn duyên ấy phát hiện trên đức tin.

Đức tin là sức mạnh tinh thần. Nó là nhiệt lượng của đời sống. Nó là lửa của tâm hồn. Một trăm thùng nước lã không đủ tưới một cây, nhưng với một bát nước sôi đã có thể làm nên chuyện nóng bỏng. Đức tin của một huynh trưởng không phải chỉ chôn dấu trong tâm tưởng, trong khát nguyện mà phải thể hiện trong hành động.

Vì tin vào tính cách hằng cửu của Phật pháp mà người huynh trưởng phải tâm niệm Gia Đình Phật Tử là một tổ chức trường cửu chứ không phải giai đoạn. Rồi đây sẽ có những anh chị em đoàn trưởng Gia Đình Phật Tử trở thành cấp lãnh đạo giáo hội; sẽ có các em Đồng niên lớn lên làm công việc hướng dẫn. Cũng vì tính cách vĩnh cửu đó, Huynh Trưởng phải triệt để tin vào sinh mệnh Gia Đình Phật Tử. Đời sống của một huynh trưởng không

phải chỉ trong một tháng, một ngày hay một cơn ngẫu hứng, một cơ hội ồn ào. Sự cố gắng tự cường tự lực phải trở thành một tiềm lực của tâm hồn. Nó sẽ trở thành một đam mê mãnh liệt chi phối mọi khía cạnh của cuộc sống. Nếu đã có những triết gia đam mê suy tưởng để cho quạ làm tổ trên đầu, nếu có những nhà bác học mê mải với công việc khảo cứu trong phòng thí nghiệm, đến phải què quặt, nếu có những chiến sĩ quên mình cho dân tộc, nếu đã có các vị thánh tử đạo xả thân cho đạo pháp thì Gia Đình Phật Tử phải có những Huynh Trưởng coi "đời sống của đoàn thể là đời sống của chính mình". Ta không phải dài dòng thuyết minh về hạnh chính kiến, chính tín của Phật tử mà chỉ cần thâm cảm đúng mức giá trị trường cửu của Gia Đình Phật Tử.

---o0o---

Tâm niệm thứ hai: Thông suốt đường lối Gia Đình Phật Tử

Hy sinh cho lý tưởng thì phải hiểu lý tưởng. Đường lối Gia Đình Phật Tử là cứu cánh của công tác. Con đường đi tới của Gia Đình Phật Tử không phải hoạt động cho cơ hội, cho hiện tại mà phải nhằm vào mục đích "trồng người". Người Huynh Trưởng không phải chỉ biết mặc áo lam, thổi còi mà quên mục đích giáo dục. Phải tìm hiểu rõ ràng con đường mình phải đi. Đi tới đâu? Con đường tương lai của Gia Đình Phật Tử là đào tạo một thế hệ Phật Giáo đồ mới phù hợp với qui luật tiến hóa của xã hội. Đối với Phật Giáo, từ khi ngài Thái Hư phát động cuộc cách mạng giáo chế, giáo lý, giáo sản, đã mang một gương mặt mới, một gương mặt tiến bộ mà không ngược với đạo pháp chân truyền. Cho nên Huynh Trưởng Gia Đình Phật Tử bắt buộc phải hiểu rõ nguyên nhân phát sinh của Gia Đình Phật Tử. Quá trình phát triển từ khi thành lập cho tới hiện tại - Cơ cấu tổ chức và lãnh đạo của Gia Đình Phật Tử và nhất là phải nhận thức được sứ mệnh cao cả của mình. Có như thế thì công việc mới không phải phù du, mong manh như cánh hoa buổi sáng sẽ tàn rụi dần khi gặp cảnh chiều tà. Đường lối Gia Đình Phật Tử không ngược với đạo pháp, với tổ quốc, với bước tiến hóa không ngừng của nhân loại.

Mai đây khi thế giới nhìn về Phật giáo chúng ta, họ sẽ phải ngạc nhiên vì chính ở tại nơi đất nước nghèo nàn, đau khổ này lại là nguồn phát sinh một phong trào tiềm ẩn, kế thừa tương lai Phật Giáo.

---o0o---

Tâm niệm thứ ba: Tránh sự huyền dụ tà thuyết

Đời người là sự dằng co giữa các khuynh hướng thấp hèn và cao thượng. Con đường đi vào tội ác bao giờ cũng đầy hoa thơm cỏ lạ, đầy sức quyến rũ tình cảm của con người. Trái lại, con đường đạo thường quá ư đạm bạc, thanh tĩnh gần như khác với bản chất hiếu động của con người. Tà thuyết và chánh đạo cũng vậy. Uy lực của tà thuyết bao giờ cũng dễ lôi cuốn, dễ hấp dẫn. Nó làm thỏa mãn hiện tại. Nó mê hoặc trí óc con người. Nó vỗ về dục vọng thú tính. Thế nhưng, một khi ánh đạo đã chiếu rọi vào tâm hồn, người ta sẽ cảm thấy giạt mình, sự tỉnh giác mộng đời. Thật ra ánh sáng chân lý bao giờ cũng chói chang khó chịu. Ngày xưa triết gia Platon đã lấy một ví dụ rất thường để nói một ý rất cao. "Con người sống ở đời như ngòi trong hang đá, quay lưng ra ánh sáng và vui với cái bóng đen sự vật của chính mình. Ai cũng tưởng bóng ấy là thật. Đến khi được ra ánh sáng, người lại thấy khó chịu và lại muốn rút vào ngòi lại trong hang đá "mát mẻ" kia"!

Ta có thể lấy một ví dụ khác về "đời là bể khổ". "Nếu ta gọi hạnh phúc là ánh sáng và đau khổ là bóng tối, thì khi ta đứng giữa nắng, ánh nắng càng rạng rỡ bao nhiêu, thì cái bóng đen của ta lại đen thẫm bấy nhiêu. Trong hạnh phúc bao giờ cũng đeo đẳng theo đau khổ. Trái lại, khi ánh mặt trời đã tắt thì trần gian không hề có ánh sáng nữa!"

Đáng lý con người phải tìm ra ánh sáng thì mâu thuẫn thay! Vì quá sợ ánh sáng mà cứ ẩn núp vào bóng tối. Nếu có người đã tắt ngọn đèn thì đó chỉ là sự cố gắng nhỏ nhoi để tìm một chút hạnh phúc trong biển khổ mê mờ!

Nhưng thử hỏi có cây nến nào mà không hết, có ngọn đèn nào mà chẳng cạn dầu, có nguồn điện lực nào bất tận? Đời người chẳng qua là cây nến, là nến hương. Đốt nến châm hương là mong để lại cho đời một chút mùi thơm, chút ánh sáng. Nhưng, khi hương thơm vừa tỏa ra, ánh sáng vừa le lói thì nhìn lại cây nến chỉ còn lại một ít sáp và cây hương chỉ còn lại nhúm tro tàn! Như thế, nếu ta không tìm cho đời mình một nghĩa sống bằng cách ngồi trong đêm thâu mà nhìn lên các vì sao để tìm ánh sáng trên vũ trụ vô cùng, thì cuộc đời sẽ mất dần đi một cách thâm trầm và vô dụng như cây cỏ. Đạo Phật là ánh sáng trường cửu chưa bao giờ chói chang mà cũng chưa bao giờ ngừng tắt. Các lý thuyết sôi nổi nhất của Nietzsche, của bao nhiêu nhà tư tưởng, nay chỉ còn lại giá trị của một chút dĩ vãng. Nhân loại càng tiến, sức đào thải tự nhiên càng mạnh. Các tư tưởng căn cứ trên sức mạnh và dục vọng cuồng tín bao giờ cũng chóng tiêu diệt dù có đem tới vài giải pháp cấp thời cho nhân sinh. Trí óc con người chỉ hướng về cái gì cụ thể, khả giác mà quên mọi sự siêu hình. Ta chưa từng thấy cái "không" sinh ra cái có mà

chỉ thấy cái "hiện hữu" đi dần vào cõi "vô hình". Tà thuyết chỉ cung cấp cho ta những gì "thấy được", "biết được" mà không hề thỏa mãn nỗi khắc khoải của tâm hồn về cá nhân nhỏ bé của con người trước cái lớn mạnh của hư vô. Người Huỳnh Trưởng Gia Đình Phật Tử hôm nay phải luôn chiêm nghiệm, suy tư để phân biệt chánh pháp với tà thuyết để mai sau khỏi phải khóc cho mình và cũng chớ để người khác phải khóc vì mình không sáng suốt.

---o0o---

Tâm niệm thứ tư: Yêu nghề dạy trẻ (Nhằm đúng đối tượng)

Yêu trẻ là yêu dĩ vãng của chính mình. Nếu có Huỳnh Trưởng đã trải qua một thời thơ ấu đau thương, bất hạnh thì nay phải cố gắng đừng để cho các em phải khổ như mình ngày xưa. Nếu có Huỳnh Trưởng đã có một thiếu thời sung sướng thì cũng nên gắng cho các em được sung sướng như thời trước của mình. Có yêu trẻ, người Huỳnh Trưởng mới chịu hiểu trẻ; buồn trước cái buồn của Trẻ, vui sau cái vui của Trẻ. Bậc phụ huynh gương mẫu thường không nghĩ tới sự phụng dưỡng của con cái mai sau mà chỉ mong con thực hiện được ý nguyện dang dở của mình đã vì việc mưu sinh, vì cuộc đời ngăn ngại không thực hiện được. Cha mẹ lựa cái tên đầy ý nghĩa để đặt cho con là cầu mong con thực hiện cái nội dung tên gọi ấy. Những cái tên tốt đẹp của con trai, những cái tên dịu hiền của con gái đều gói trọn tình thương và kỳ vọng của bậc sinh thành với đàn hậu tiến. Vì nghĩ đến dĩ vãng mà phải lo tương lai.

Người Huỳnh Trưởng gương mẫu, bắt buộc phải yêu thương tôn trọng tuổi trẻ của đời. Có yêu thương người Huỳnh Trưởng mới quên hết nhọc nhằn mà vui lòng nhẫn nại dạy dỗ các em trở thành người tốt.

Lệ thường, người ta ai cũng coi con mình trọng hơn con của người. Huỳnh Trưởng phải vượt ra "nhi nữ thường tình" mà coi trẻ như là thân mình, như là con, em ruột mình vậy. Có trân trọng tuổi trẻ, Huỳnh Trưởng mới dồn hết tâm lực của mình vào công tác giáo dục.

Đời người cũng như một ngày; Tuổi trẻ là bình minh, tráng niên là trưa nắng và tuổi già là buổi chiều tà. Trong không khí mát dịu trong lành đang lên của bình minh, tuổi trẻ, người vừa thức giấc sẽ thừa hưởng trọn vẹn vẻ cao đẹp của đời người. Đi với Trẻ, ta sẽ trẻ lại, ta sẽ trẻ mãi không già. Nếu bạn đã chán cái ô nhục, thủ đoạn của cuộc đời thì hãy trở về yêu mến vẻ thanh khiết chân thành của Trẻ. Đời ta cứ già cõi nhưng hồn ta vẫn thơ ngây. Một vẻ thơ ngây đáng quý chứ không phải cái ngây ngô của người già trước tuổi.

Không yêu nghề dạy Trẻ thì Huynh Trưởng sẽ coi mọi công tác, mọi hoạt động giống với cục hình. Người không yêu Trẻ, không yêu loài vật là người vô nhân đạo nhất.

Người Huynh Trưởng hãy nhìn thẳng vào các em, vào dĩ vãng của chính mình mà hăng hái hoạt động. Hãy làm sống lại tuổi thơ của mình bằng cách giúp cho Trẻ vui sống trong Gia Đình Phật Tử.

---o0o---

Tâm niệm thứ năm: Trau dồi kiến thức (Hiểu rõ phương pháp)

Muốn phục vụ tuổi trẻ, Huynh Trưởng phải nhìn thẳng vào đối tượng mà thực hiện Phương pháp giáo dục. Là một phương pháp chứng nghiệm, Gia Đình Phật Tử đòi hỏi Huynh Trưởng phải có kiến thức chuyên môn và kiến thức tổng quát. Về chuyên môn phải tu học Phật Pháp, nghiên cứu khoa Tâm lý thiếu nhi, và thành thạo các sinh hoạt Ngành, các môn học đã ghi trong chương trình tu học của Gia Đình Phật Tử. Có Phật Pháp thì mới có chánh tín. Có học tâm lý thì mới vượt khỏi cái vỏ chủ quan căn cỗi mà đi vào lòng trẻ. Có rành các ngành thì mới đáp ứng đúng với yêu cầu của mọi giới: Nam, Nữ Phật tử. Thiếu nam, Thiếu nữ, Nam, Nữ Oanh Vũ, mỗi ngành có một không khí sống riêng biệt. Có rành các môn học trong chương trình tu học mới xứng đáng làm người lãnh đạo Thanh, Thiếu Nhi. Nhưng, kiến thức tổng quát lại đóng một vai trò trợ lực rất quan trọng. Hãy nhìn quanh mình. Trí óc nhân loại ngày một mở rộng. Đời sống ngày càng phức tạp. "Người là con vật xã hội". Đời đâu phải là hoang đảo. Sự tiếp xúc với quần chúng đòi hỏi Huynh Trưởng phải học hỏi không ngừng. Học không phải chỉ có sách, không phải chỉ ở ghế nhà trường. Người Huynh Trưởng phải có học lực tổng quát về: Chính trị, kinh tế, xã hội, khoa học, triết học... và những phong tục tập quán cổ hũu của dân tộc.

Điều đáng buồn là trước kia, có những Huynh Trưởng chỉ ý y vào "tuổi thọ" của mình rồi chẳng chịu học hành. Để đến khi các em tiến bỏ xa mình thì lại đâm ra ghen ghét, đố kỵ. Thế thì đâu còn đáng làm Huynh Trưởng nữa. Ta học cho Ta, học cho Trẻ, học cho cả một thế hệ. Ta không có quyền làm dốt mình và cũng không có quyền làm khổ kẻ khác vì sự dốt nát của mình. Nghe Einstein nói: "Cái biết của con người là giọt nước, cái không biết là đại dương". Có người nghĩ vậy, rồi không chịu học nữa. Thật chẳng khác người bộ hành sắp chết khát mà khi bò tới bờ sông lại chẳng chịu uống, vì nghĩ rằng:

"Uống sao cho hết được nước sông".

Tâm niệm thứ sáu: Tuân kỷ luật và chịu huấn luyện

Đương nhiên khi Huỳnh Trường chưa thấu đạt được mục đích và quy cũ của Gia Đình Phật Tử thì không thể tự mình tạo lấy kiến thức nên phải nhờ vào sự huấn luyện của đàn anh. Muốn thụ huấn Huỳnh Trường tập sự cần chuẩn bị tinh thần kỷ luật. Có người hiểu lầm rằng kỷ luật trái ngược với tự do. Phải nên hiểu: "Tự do không phải muốn làm gì thì làm, mà tự chính mình chọn lấy một kỷ luật".

Một hành vi bao giờ cũng bao gồm hai yếu tố: có ý thức và có tự do.

Trước khi gia nhập Gia Đình Phật Tử, Huỳnh Trường có ý thức để chọn ra con đường lý tưởng của mình, Huỳnh Trường có tự do lựa chọn. Không ai có quyền bắt buộc ai gia nhập Gia Đình Phật Tử.

Chỉ khi nào, Huỳnh Trường nhờ tự do và ý thức mà chọn lựa nề nếp Gia Đình Phật Tử thì tự nguyện ghép mình vào kỷ luật của Gia Đình Phật Tử. Nếu sau khi gia nhập hàng ngũ Huỳnh Trường nào vẫn bất tuân thượng lệnh, càn rỡ, hỗn xược, phóng túng tức là Huỳnh Trường đó đã hủy hoại tự do, nghĩa là phủ nhận con đường mình đã tự chọn lựa. Tuân theo kỷ luật là bảo vệ tự do.

Do đó mà các nhà ái quốc, một khi đã tự nguyện hiến thân cho tổ quốc, các nhà tu hành một khi đã phát tâm cầu đạo thì mọi xiềng xích, mọi khổ hạnh đều trở thành yếu tố quyết định để luyện thép tinh thần và bảo vệ niềm tin. Có kỷ luật mới chịu huấn luyện. Bao giờ nề nếp sống đoàn thể cũng gần như trái ngược với đời sống riêng tư.

Chịu huấn luyện là đặt mình dưới sự hướng dẫn của các anh chị trưởng. Những người ấy phần nhiều nếu chưa đạt được mục đích tinh diệu của nghề dạy trẻ thì cũng đã hy sinh nhiều cho quá trình phát triển Gia Đình Phật Tử. Phải tin vào lời dạy. Phải thực hiện cho đúng những điều đã học. Muốn tiếp nhận chu đáo những lời giảng dạy thì phải gạt bỏ mọi thành kiến sẵn có. Phải can đảm chịu "rửa óc" trước khi tiếp nhận tư tưởng mới. Tư tưởng là hoa, trí óc là bình. Muốn cho vẻ đẹp tâm hồn được hoàn mỹ thì phải rửa bình xén lá trước đã. Bình sạch hoa tươi thì tự nhiên bình hoa phải đẹp, phải đáng yêu.

Ngoài việc huấn luyện của các Trại, các Bạc, Huỳnh Trường còn phải tự tu, tự luyện cho trí tuệ thêm sắc bén, tình cảm thêm dồi dào, hoạt động thêm nhanh nhẹn. Hãy tự mình tu luyện lấy mình.

Sự hỗ trợ khách quan chỉ là năng lực thúc đẩy. Hãy coi mình là tảng đá thô sơ mà nhờ huấn luyện trau chuốt sẽ có ngày trở thành pho tượng đẹp.

---o0o---

Tâm niệm thứ bảy: Phát huy sáng kiến

Về điều hành, Huỳnh Trường phải triệt để tuân theo Nội quy. Nhưng không vì thế mà nói rằng Huỳnh Trường, chỉ một mực gò bó vào giáo điều, kinh viện. Gia Đình Phật Tử là một thực thể luôn luôn tiến bộ. Huỳnh Trường phải tin rằng Gia Đình Phật Tử sẽ còn tiến và tiến xa mãi cho tới khi trở thành một "nền nếp giáo dục quốc gia và tôn giáo". Muốn tiến thì phải vững. Muốn vững phải cải tiến. Việc cải tiến dựa vào sáng kiến của Huỳnh Trường.

Sáng kiến không chỉ là sản phẩm tưởng tượng. Nó là hiện tượng đúc kết kinh nghiệm và làm phóng toả trí tuệ của cá nhân. Từ những ý tưởng mới nhỏ nhất trong buổi họp đoàn cho tới quan điểm cá nhân trong hội nghị, cho tới các đề nghị, dự án đều phải được hình thành trong kinh nghiệm chỉ huy. Không sáng kiến người ta sẽ thành thủ cựu. Thủ cựu là khư khư ôm lấy mô kiến thức lỗi thời. Mãi đã lỗi thời tức là phải bị đào thải. Sáng kiến không phải tự nhiên mà có. Nó là thành quả của suy tư, của hoạt động, của chuỗi kinh nghiệm đối phó với nghịch cảnh. Người đời thường sợ nghịch cảnh nhưng chính nghịch cảnh là môi trường tạo ra sáng kiến. Người thỏa mãn là người nghèo ý tưởng mới nhất. Gia Đình Phật Tử ngày một bành trướng mạnh đang cần tới rất nhiều sáng kiến cá nhân. Trên thực tế, một số đạo hữu có cách nhìn chưa đúng về Gia Đình Phật Tử. Chưa đúng vì quý Bác ở tuổi cao niên đã đứng lại trong khi Gia Đình Phật Tử phải tiến bước, phải tiến bộ trong một thế giới mà nhân loại tiến bộ "từng phút một"! Phải tiến bộ để khỏi trở thành thủ cựu. Thủ cựu là vào nằm sẵn trong quan tài dù còn phải sống khổ rất lâu mới chết được. Sáng kiến còn là sản phẩm của sự giao tiếp thường xuyên. Một Huỳnh Trường phải biết nghe sáng kiến của bạn. Một số người có cố tật là chỉ thích cái gì giống với mình và ghét cái gì khác với mình. Không phải chỉ về hình thức người ta còn loại bỏ tư tưởng kẻ khác một cách quá dễ dãi chỉ vì tư tưởng ấy không giống với "cái khung lý luận sẵn có của mình". Nguy lắm! Làm như thế là tự đóng cửa tâm hồn, tự làm đui, làm điếc. Phải biết nghe những điều mới lạ.

Phải biết nói những lời khác mình. Tất nhiên phải là những lời nói phải. Một Huỳnh Trường không chịu phát huy sáng kiến là một cảnh củi khô giữa ngàn hoa Gia Đình Phật Tử.

---o0o---

Tâm niệm thứ tám: Tổ chức đời sống

Muốn phục vụ sứ mệnh một cách có hiệu quả thì Huynh Trưởng phải biết tổ chức đời sống của riêng mình. Gia Đình Phật Tử cũng có những Huynh Trưởng sống độc thân để phụng thờ lý tưởng nhưng đa số đều là những người đã có gia đình, có chức nghiệp. Để hy sinh trọn vẹn cho lý tưởng, Huynh Trưởng phải có quy cũ tổ chức gia đình hợp lý và chu đáo. Có hợp lý mới khỏi khổ sở vì cảnh "vợ con bệnh tật rách".

Có chu đáo mới khỏi cảnh gia đình lủng củng. Một người cha có lương tâm không thể để cho con dốt nát, bệnh hoạn. Một người chồng xứng đáng không thể để cho vợ nhà bực dọc vì phải quán xuyến quá nhiều về việc mưu sinh. Một người con hiếu thuận không thể cứ bỏ nhà đi mãi, chẳng lo học hành. Một người vợ hiền không thể bỏ bê con cái, bỏ mặc việc nhà để cứ lo mặt xã hội. Cho nên, Huynh Trưởng phải xếp đặt việc nhà thế nào cho hợp lý để cho "công, tư vẹn cả đôi bề" mới hay. Biết bao nhiêu Huynh Trưởng vì quá giàu mà quên nhiệm vụ. Quá nghèo cũng hư mà quá giàu cũng hỏng. Vậy, vấn đề tổ chức gia đình cần phải lưu ý. Thì giờ, tiền bạc là hai yếu tố chính cần phải phân phối cho hợp lý. Người Nhật bản thường chẳng đi phỏ vào đầu tháng.

Người công chức Nhật Bản sau khi có đồng lương liền chi ra từng nhóm tiêu pha nhất định: Tiền nhà, người làm, nhu cầu, tiền học cho con, cho tới tiền thuốc lá, tiền tiêu vặt đều bỏ vào các phong bì riêng biệt. Vào cuối tháng, nếu không có cảnh huống bất ngờ, thì họ mới đem tiền còn dư đi mua sắm. Và, đúng lúc đó lại lãnh lương tháng sau. Cuộc đời trôi chảy êm đềm và khỏi "ăn hối lộ". Trái lại, trong chúng ta, biết bao người, đầu tháng lãnh lương, giữa tháng đi vay, cuối tháng trả nợ. Suốt cuộc đời chỉ nợ là nợ. Thế thì làm sao còn đi hợp được? Đối với các bạn chưa có gia đình, chưa có nghề nghiệp, thì nhất định phải tính toán việc mưu sinh bảo đảm. Đời sống có bảo đảm thì mới rảnh óc, rảnh tay hoạt động được. Nếu không làm như thế, gia đình sẽ là món nợ, và Gia Đình Phật Tử cũng là một trở ngại cho việc chạy tiền trả nợ nữa. Câu chuyện rất thực tế, nhưng vẫn là kinh nghiệm đáng thực hành.

---o0o---

Tâm niệm thứ chín: Làm việc có kế hoạch

Người Huynh Trưởng gương mẫu phải phân biệt ba công việc: việc nhà, việc nước và việc Gia Đình Phật Tử. Đối với việc nhà, phải tổ chức sao cho "trong ấm ngoài êm". Vợ chồng lục đục con cái hư hỏng, tự sống cuộc

đòi vô tổ chức thì còn mong gì điều khiển được ai? Cuộc sống riêng tư được tổ chức hợp lý và chu đáo là hoàn thành kế hoạch tề gia. Đối với việc nước tức là việc công, cũng phải chu đáo. Những Huynh Trưởng thuộc thành phần giáo chức, công nhân viên chức thường còn rất ít tự do cho hoạt động đoàn thể. Tuy nhiên, công nhân viên chức cũng cần làm việc có kế hoạch để thu xếp sao cho thuận tiện để khỏi trở ngại cho việc điều khiển Gia Đình Phật Tử.

Kế hoạch tề gia và kế hoạch công vụ phải nhắm vào việc tạo điều kiện thuận lợi cho kế hoạch sinh hoạt Gia Đình Phật Tử. Từ anh Trưởng ban, anh chị phó trưởng ban, các anh chị em ủy viên, các anh chị em Huynh Trưởng đều nên có kế hoạch hoạt động rõ ràng.

Phải bỏ cái tâm lý "gặp đâu làm đó", hay "làm cho xong thôi".

Mỗi một công việc đều phải có thống kê, có tiêu chuẩn. Muốn được thế, ta cần có trí xếp đặt khoa học. Tinh thần khoa học đòi hỏi một hệ thống rõ rệt, nghĩa là có đối tượng, có phương pháp. Mỗi khi hành động, phải nhắm rõ đối tượng. Ta làm cái gì, làm cho ai, làm với mục đích gì? Phải quan sát, phân tích đối tượng cho chu đáo. Rồi, do sự đòi hỏi của đối tượng mà ấn định phương pháp, tức là phải làm thế nào cho có kết quả. Phương pháp phải đích thực, nghĩa là sát với thực tế, sát với đối tượng. Chẳng hạn, trong công tác xã hội, trước hết phải quan sát kỹ càng khu vực hoạt động. Lập thống kê nhân số, nhu cầu để ấn định công tác phải làm. Sau đó, dự trù phương pháp bằng cách đặt ra các giả thuyết. Sau khi bàn cãi, loại trừ các giả thuyết vô hiệu, chọn lựa giả thuyết nào bảo đảm nhất mới đem ra thực hiện. Khi thực hiện lại phải giữ vững mục đích chớ có sai lạc. Luôn luôn phải có công tác kiểm nghiệm đi kèm để kịp thời thay đổi điều kiện hoạt động cho thích hợp. Kế hoạch là con đường ngắn nhất để đi tới thành công. Phải bỏ lối làm việc luộm thuộm. Việc nào việc ấy phải phân minh. Không nên dồn nhiều công tác vào một người.

Và chớ để nhiều người dồn vào một công tác trong khi bỏ ngỏ các công tác khác. Cần tuyển lấy bộ óc khoa học để xếp đặt công việc một cách hợp lý. Gia Đình Phật Tử từ lâu đã cố gắng thực hiện lẽ lối làm việc đó. Nhưng tiếc thay, cho tới nay vẫn có nhiều anh chị em Huynh Trưởng chưa lãnh hội thấu đáo được tinh thần ấy.

Vậy, hãy thận trọng đi vào công tác bằng kế hoạch.

---o0o---

Tâm niệm thứ mười: Tác phong nghiêm chỉnh

Tác phong gồm có năm yếu tố: Trang phục, cử chỉ ngôn ngữ, tư tưởng và hành động. Hãy nhìn vào một minh sư: "Toàn thể con người của nhà sư là một bài thuyết pháp không lời". Từ chiếc áo nâu giản dị mà nghiêm tịnh, từ nét mặt trầm mặc mà thanh thản, từ ngôn ngữ ôn tồn mà sâu sắc; Từng ấy yếu tố đủ chứng minh phẩm hạnh của một vị chân tu. Hình ảnh của một Huynh Trưởng cũng vậy.

Từ cái áo lam trong sạch, không thiếu một hạt nút chưa cài, từ cái huy hiệu hoa sen gắn rất ngay ngắn, đúng chỗ, từ chiếc mũ rộng vành cứng cáp, từ dáng điệu, ngôn ngữ cởi mở cho đến nụ cười chân thật, đôi mắt nhìn ngay; những yếu tố kết hợp lại hình ảnh nghiêm trang của một Huynh Trưởng. Hình thức tinh khiết biểu lộ một tinh thần thành khẩn và tích cực. Người Huynh Trưởng chẳng bao giờ tin lời xuyên tạc mà quên đoàn thể, chẳng bao giờ có thái độ "tiền hậu bất nhất". Bài học "Bát chánh" có thể làm tiêu chuẩn tinh thần cho một Huynh Trưởng. Chánh trí giúp Huynh Trưởng hiểu rõ mục đích giáo dục và sứ mệnh hộ pháp của Gia Đình Phật Tử. Chánh trí giúp ta hiểu rõ đối tượng và phương pháp giáo dục. Chánh ngữ giúp ta giữ được hòa khí giữa anh, chị em cả trong khi thảo luận việc chung. Chánh nghiệp giúp ta hăng hái xả thân cho đoàn thể. Chánh mạng giúp ta bảo tồn danh dự và nhân phẩm cho một Huynh Trưởng. Chánh niệm giúp ta ghi nhớ công lao các bậc thầy, các bậc đàn anh. Chánh định giúp ta khỏi sa vào âm mưu xuyên tạc để vũng lòng tin vào Gia Đình Phật Tử. Chánh tiến giúp Người Huynh Trưởng hăng hái phục vụ cho Gia Đình Phật Tử từng phút, từng giây. Nếu một Huynh Trưởng không giữ gìn lối phục sức nghiêm chỉnh, hành động minh chính và tư tưởng thành khẩn thì không những đã tự hại và còn hủy hoại nhân cách của kẻ khác bằng các gương xấu. Người Huynh Trưởng phải luôn luôn nghĩ rằng: Vị tất các em đã chịu làm việc phải theo lời răn dạy của ta, nhưng chắc chắn là các em sẽ bắt chước cái tác phong bê tha, cầu thả của ta. Huynh Trưởng phải nhìn vào cái hay của bạn mà bắt chước chớ không nên dựa vào lỗi lầm và khuyết điểm của kẻ khác để làm bậy theo. Lễ thường, khuyết điểm của quân tử bao giờ cũng là nguồn an ủi của tiểu nhân! Nhưng một khi đã gia nhập Gia Đình Phật Tử, đã đeo huy hiệu hoa sen trắng, lẽ nào ta lại chẳng muốn hóa thành Hoa Quân Tử?

---o0o---

Chủ trương

Ban hướng dẫn Gia Đình Phật Tử

Việt Nam tại Hải Ngoại

Thực hiện

Hồng Lin – Tm Huệ - Tm Minh

Tm Đăng – Chc Hạ – Huệ Kha

Kỹ thuật trình bày

*Diệu Nguyệt – Quảng Hồng
Nguyễn Cường – Huệ Thông – Từ Khoa
Nguyễn Mật – Quảng Phép
Ấn lót :
Hoa Đm Publisher 2000*

---o0o---

HẾT